

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2019. január 11. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés büntette és más bűncselekmények miatt **I.r.** vádlott és társa ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2018. június 5. napján kihirdetett 11.B.1185/2017/11-I. számú ítéletét megváltoztatja.

I.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést 15 (tizenöt) év fegyházbüntetésre súlyosítja.

II.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtási fokozatát fegyházra súlyosítja.

Az eljárás során a Budapesti Rendőrfőkapitányság Életvédelmi Osztálya által 01000-1393/2015.bü. szám alatt lefoglalt bűnjelek közül a bűnjeljegyzék 7. tételszáma alatt szereplő kordbársony nadrág megsemmisítését rendeli el.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **I.r.** és **II.r.** vádlott vonatkozásában helybenhagyja, azzal, hogy a **I.r.** vádlott által 2015. június 18. napjától 2017. február 7. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt számítja be a szabadságvesztés tartamába, továbbá, hogy **II.r.** vádlott születési helye helyesen:

Kötelezi **I.r.** vádlottat 5.000 (ötezer) forint, **II.r.** vádlottat 18.225 (tizennyolcezer-kettőszázhuszonöt) forint másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére.

Indokolás:

A Fővárosi Törvényszék a 2018. június 5. napján kihirdetett 11.B.1185/2017/11-I. számú ítéletével **I.r.** vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntetében (Btk. 160. § (1)-(2) bekezdés d./ pont), ezért 12 év szabadságvesztés büntetésre és 10 évi közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani. Beszámította az I.r. vádlott által 2015. június 18. napjától 2017. február 07. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról. **II.r.** vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetnének kísérletében (Btk. 164. § (1), (3) bekezdés), ezért mint többszörös visszaesőt 2 év 6 hónap szabadságvesztés büntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani. Rendelkezett a II.r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt beszámításáról és megállapította, hogy a II.r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett továbbá a bűnjelekről és kötelezte az I.r. vádlottat 617.605 forint, míg a II.r. vádlottat 676.005 forint eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú tárgyaláson jelenlévő ügyész a jogorvoslati nyilatkozattételre három napi gondolkodási időt tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül mindkét vádlott terhére súlyosításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása, a II.r. vádlott esetében fegyház végrehajtási fokozat kiszabása érdekében fellebbezett. Fellebbezésének írásbeli indokolásában kifejtette, hogy mindkét vádlott esetében lényegesen nagyobb nyomatékkel értékelhetőek a súlyosító körülmények, míg az enyhítő körülmények csekélyebb súlyúak. Álláspontja szerint az I.r. vádlott tekintetében főként a bűncselekmény igen jelentős tárgyi súlyára - különös kegyetlenséggel, és nagyfokú brutalitással elkövetett ölési cselekményre - tekintettel súlytalan és indokolatlan a büntetésnek a törvényi minimumhoz közeli tartamban való meghatározása, míg a II.r. vádlott esetében előéletére, személyére tekintettel tekinthető eltúlzottan enyhének a kiszabott szabadságvesztés mértéke. Ezért indítványozta, hogy a fellebbviteli bíróság mindkét vádlott tekintetében a kiszabottnál lényegesen hosszabb tartamú szabadságvesztést alkalmazzon, és a II.r. vádlott esetében is fegyházban rendelje végrehajtani.

Az I.r. vádlott és védője a jogorvoslati nyilatkozattételre ugyancsak három napi gondolkodási időt tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül a védő elsődlegesen eltérő jogi minősítés megállapítása, és erre figyelemmel a büntetés enyhítése, másodlagosan enyhítés érdekében fellebbezett. Az I.r. vádlott jogorvoslati nyilatkozat megtételére fenntartott három napon belül fellebbezést nem terjesztett elő.

A kihirdetett ítélet ellen a II.r. vádlott és védője enyhítésért fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.645/2018/1. számú átiratában a bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartotta, a II.r. vádlott és a védők által előterjesztett fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint az első fokon eljáró törvényszék az ügy tárgyalása során a perrendi szabályokat, köztük a kiemelt jelentőségű ügyekre vonatkozó speciális rendelkezéseket betartotta. A tényállást kellő alapossággal felderítette, a rendelkezésre álló bizonyítékokat irathűen bemutatta és okszerűen értékelte. Kifejtette azonban, hogy a megállapított tényállás a vádlottak előéleti adatait illetően hiányos, azonban a Be. 592. § (2) bekezdés a./ pontja szerinti részbeni megalapozatlanság az ügyiratok tartalma alapján kiküszöbölhető. A bűnügyi nyilvántartás hiányzó adataival kiegészített tényállás érvelése szerint már felülbírálatra alkalmas. A megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság okszerű következtetést vont le az I. és a II.r. vádlottak bűnösségére, és cselekményeik minősítése is mindenben megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek. Hangsúlyozta, hogy a fej, has és mellkas nagy erővel történő rugdosása, taposása a közönséges élettapasztalat szerint is az emberi élet kioltásának veszélyét hordozza. Az I.r. vádlott által tanúsított, a tényállásban leírt brutalitás esélyt sem hagyott a sértett életbe maradására, ezért az I.r. vádlott védőjének érvelése a cselekmény halált okozó testi sértés büntetnének minősítése érdekében nem foghat helyt. Rámutatott arra is, hogy a büntetést befolyásoló körülményeket mindkét vádlott vonatkozásában hiánytalanul számba vette a törvényszék, de azokat nem a súlyuknak megfelelően értékelte. Mindezek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét változtassa meg, az I.r. vádlott főbüntetését, a II.r. vádlott fő- és mellékbüntetését lényeges tartamban súlyosítsa, az I.r. vádlott által 2015. június 18-tól 2017. február 07. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt számítsa be a kiszabott szabadságvesztés tartamába és a II.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést fegyház fokozatban rendelje végrehajtani.

A II.r. vádlott védője utóbb csatolta fellebbezésének írásbeli indokolását. Enyhítésre irányuló fellebbezését fenntartva az ügyészi indítvány elutasítását kérte. Álláspontja szerint a meglévő

enyhítő körülmények - különösen az időmúlás, a részbeni beismerés és az őszinte megbánás - megalapozzák védence vonatkozásában a büntetés enyhítését.

Az I.r. vádlott védője utóbb csatolta fellebbezésének írásbeli indokolását. Ebben kifejtette, hogy védence következetes vallomása alapján, amely szerint szándéka csupán testi sérülés okozására irányult, a halálos eredmény tekintetében csak gondatlansága állhatott fenn, ezért álláspontja szerint a bűnösségét halált okozó testi sértés büntetében (Btk. 164. § (1)-(2) bekezdés) kellett volna megállapítani. Utalt arra is, hogy álláspontja szerint a kiszabott büntetés eltűzött, mert a bíróság nem kellő súllyal értékelte az I.r. vádlott beismerő nyilatkozatát, megbánó magatartását és indulatos személyiség szerkezetét. Ezért indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet változtassa meg akként, hogy védence bűnösségét halált okozó testi sértés büntetében állapítsa meg, és másodlagosan a szabadságvesztés mértékét, valamint a közügyektől eltiltás tartamát enyhítse.

A másodfokú nyilvános ülésen az I.r. vádlott védője perbeszédében a fellebbezését és az írásbeli álláspontját fenntartotta. Hivatkozott a pszichológusszakértői véleményre, amely szerint az I.r. vádlott agressziókezelése az átlagostól eltérő, valamint a cselekmény kiváltó okaira, amely az erős indulati állapotát eredményezte. Nyomatékosította, hogy e körülmények miatt védence nem tudta felmérni, hogy olyan mérvű és intenzitású erőszakot alkalmaz, amely a sértett halálához vezethet. Ezért indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet változtassa meg akként, hogy védence bűnösségét halált okozó testi sértés büntetében állapítsa meg, és másodlagosan az enyhítő körülmények számára és súlyára, valamint a további időmúlásra is figyelemmel a kiszabott büntetés enyhítését kérte.

A II.r. vádlott védője perbeszédében a bejelentett fellebbezését és annak írásban előterjesztett indokait változatlanul fenntartotta. Felhívta a figyelmet a nyomatékos enyhítő körülmények súlyára és arra, hogy védence cselekménye kísérleti stádiumban maradt, amely akár a büntetés kétszeres enyhítését is lehetővé teszi. Álláspontja szerint nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor eggyel enyhébb végrehajtási fokozatban rendelte végrehajtani a szabadságvesztést, mert erre a Btk. 35. § (1) és (2) bekezdése törvényi alapot ad. Ezért az ügyészi indítvány elutasítását és a kiszabott büntetés enyhítését kérte, a végrehajtási fokozat változatlanul hagyása mellett.

Az I.r. vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott védőjéhez. Hangsúlyozta, hogy nem állt szándékában megölni a sértettet, cselekményét a dühe, az ittassága és élettárájának féltése motiválta, és őszinte sajnálatát fejezte ki a történetek miatt.

A bejelentett ellentétes irányú fellebbezésekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem az 1998. évi XIX. törvény 554/K. § (1) bekezdése szerint jár el, amikor a tárgyalás határnapját nem három hónapon belülré tűzte ki. Ez az eljárási szabálysértés azonban az ügy érdemi elbírálására lényeges hatással nem volt. Egyébként a kiemelt jelentőségű ügyek eljárási szabályait maradéktalanul betartotta tárgyalása során. A tanácsváltásra figyelemmel az 1998. évi XIX. törvény 554/L. § (3) bekezdése alapján a tárgyalás korábbi anyagának ismertetésével ismételte meg a tárgyalást.

Az elsőfokú bíróság a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a releváns bizonyítékokat megvizsgálta. Kihallgatta a vádlottakat, a cselekmény elkövetésekor jelen lévő tanúkat, meghallgatta az igazságügyi orvosszakértőket,

ismertette az okirati bizonyítékokat. Az I.r. vádlott a nyomozati szakban nem tett vallomást, a tárgyaláson ténybeli beismerő vallomást tett, de következetesen hangsúlyozta, hogy nem kívánta a sértett halálát. A II.r. vádlott a tárgyaláson élt a vallomásmegtagadás jogával. Az elsőfokú bíróság az 1998. évi XIX. törvény 291. § (1) bekezdése alapján törvényesen ismertette a gyanúsítottai vallomást, amelyben az I.r. vádlottra terhelően nyilatkozott és önmaga cselekménye vonatkozásában ténybeli beismerő vallomást tett.

Az elsőfokú bíróság a tényállás tisztázása érdekében kihallgatta tanúként az I.r. vádlott élettársát, **tanú1-t**, megtekintette a térfelügyelő kamera felvételeit, az 1998. évi XIX. törvény 296. § (2) bekezdés a./ pontja alapján felolvasással tette a tárgyalás anyagává **tanú2** tanú vallomását, továbbá ismertette a releváns okirati bizonyítékokat, köztük a rendőri jelentéseket, a sérülésekkel kapcsolatos dokumentációkat, a toxikológiai és genetikai szakértői véleményeket. Meghallgatta az igazságügyi orvosszakértőket, akik írásbeli szakvéleményüket fenntartották, illetve a kamerafelvételeket megtekintve ki is egészítették azt az I. és II. r. vádlottak által okozott sérülések meghatározásával. Az elsőfokú bíróság ítélete 7. oldal 9. bekezdésétől a 18. oldal 3. bekezdéséig értékelte az általa megismert bizonyítékokat. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor ítéletének tényállását az I.r. vádlott tárgyaláson tett, illetve a II.r. vádlott nyomozás során tett ténybeli beismerő vallomása, részben **tanú1** egyéb bizonyítékokkal alátámasztott tanúvallomása, **tanú2** ismertetett tanúvallomása, valamint a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok, különösen a térfelügyelő kamera felvételei, a szakértői vélemények, a helyszíni szemléről készült jegyzőkönyv tartalma alapján állapította meg.

A másodfokú bíróság egyetértett a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészségnek a tényállás kiegészítésére vonatkozó indítványával. Ezért az ítéletábra a Be. 593. § (1) bekezdés a./ pontjára figyelemmel az ügyiratok alapján a tényállás személyi részét annyiban egészíti ki, hogy: „**I.r.** vádlott a Pesti Központi Kerületi Bíróság 15.B.33.444/2004/5. számú összbüntetési ítéletével kiszabott 6 év 2 hónap 15 nap börtönbüntetéséből 2006. július 11. napján feltételes kedvezménnyel szabadult. Büntetése 2008. augusztus 04. napjával tekintendő kitöltöttnek. Az I.r. vádlott 2017. február 08. napjától kezdődően a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2016. június 22. napján kelt és a Fővárosi Törvényszék 20.Bf.9953/2016/8. számú végzésével 2017. február 07-én jogerőre emelkedett 1.B.30.978/2016/4. számú ítéletével erőszakkal vagy fenyegetéssel akadályozva elkövetett közfeladatot ellátó személy elleni erőszak büntette miatt kiszabott 2 év börtönbüntetését tölti. Az I.r. vádlottat a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2017. június 06. napján kelt és a Fővárosi Törvényszék 31.Bf.9816/2017/10. számú végzésével 2018. április 05. napján jogerőre emelkedett 14.B.VI.11.754/2016/20. számú ítéletével erőszakkal vagy fenyegetéssel akadályozva elkövetett hivatalos személy elleni erőszak büntette miatt 2 év börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

II.r. vádlott a Monori Járásbíróság 13.B.665/2012/22. számú ítéletével kiszabott 1 év 10 hónapi börtönbüntetését 2018. július 25. napján kitöltötte, de fogamatba vették a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2015. február 11. napján jogerős 14.B.20.359/2015/2. számú ítéletével kiszabott 280 nap közérdekű munka átváltoztatása folytán végrehajtásra váró 70 nap szabadságvesztést."

Az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által kiegészített tényállás már megalapozott, mindenben mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéletábra felülbírálatára alapjául elfogadta.

Az I.r. vádlott védője által védeence cselekményének eltérő minősítése érdekében bejelentett fellebbezése nem alapos.

A fellebbviteli bíróság nem értett egyet az I.r. vádlott védőjének jogi okfejtésével és az I.r. vádlott ölési szándékot vitató védekezésével. Az I.r. vádlott nem vitatta a bántalmazás tényét, és azt, hogy magatartása vezetett a sértett halálához. Az I.r. vádlott cselekményét önhibából eredő ittas állapotban valósította meg, ezért a Kúrai III. számú Büntető Elvi Döntésére is figyelemmel a tudattartamára a cselekmény tárgyi oldalának ismérveiből vonható le következtetés. A kívülvilágban megnyilvánult és ennél fogva megismerhető tényeket a térfigyelő kamera felvételei lényegében rögzítették. A felvételek alapján tény, hogy az I.r. vádlott a cselekményt rendkívüli brutalitással követte el, az általa tanúsított erő kifejtés nagysága, a bántalmazás intenzitása és folyamatossága, az életfontosságú szervekre irányuló célzottság, az elkövetés utáni magatartása alapján a halálos eredmény bekövetkezése tekintetében eshetőleges szándékára kellett következtetni. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a halálos eredménybe az I.r. vádlott belenyugodott. Az irányadó tényállás alapján tehát az elsőfokú bíróság okszerűen vont le következtetést az I.r. vádlott bűnösségére és törvényesen minősítette cselekményét is. Ítélete 18-20. oldalán a IV. pontban kifejtett jogi értékelő tevékenységével a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetért, az mindenben megfelel a Kúria Büntető Jogegységi Tanácsa 3/2013.BJE. jogegységi határozat I. fejezetében írt elhatárolási szempontoknak. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a bűncselekmény tárgyi oldali ismérvei aggálytalan következtetést engednek arra, hogy az I.r. vádlott a sértett halálát, ha nem is kívánta, de a halálos eredmény bekövetkezése iránt teljes közömbösséget mutatott. Az elsőfokú bíróság ítélete jogi indokolásában kifejtette, hogy az I.r. vádlott - a sérült testtájékra, az elkövetés módjára, az erőbehatások mértékére és rendbeliségére figyelemmel - a bántalmazás pillanatában tudta, hogy cselekménye folytán a földön fekvő sértett akár az életét is vesztheti, ebbe azonban belenyugodott. Cselekményét követően magára hagyta a vérben fekvő sértettet. Helyesen vizsgálta a törvényszék, hogy a tényállásban írt cselekmény nem alkalmas-e az erős felindulásban elkövetett emberölés megállapítására, és helyesen jutott arra a következtetésre is, hogy az emberölés privilegizált esete, jelen ügyben a méltányolható, erkölcsileg menthető ok hiányában nem állapítható meg.

Nem tévedett tehát a Fővárosi Törvényszék, amikor **I.r.** vádlott bűnösségét a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés d./ pontja szerint minősülő különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntetében állapította meg. Az I.r. vádlott azzal a magatartásával, hogy a földön fekvő sértettet több alkalommal, nagy erővel fejbe rúgta és taposta, amellyel 23 rendbeli külső és 18 rendbeli belső sérülést okozott, ami a sértett halálához vezetett és amely sérülések elszenvedése az átlagosat meghaladó fájdalommal és szenvedéssel járt. A sértett a bántalmazása és a bekövetkezett halál között közvetlen ok-okozati összefüggés áll fenn, ezért I.r. vádlott megvalósította az élet elleni bűncselekmény minősített alakzatának valamennyi törvényi tényállási elemeit.

Nem tévedett a törvényszék akkor sem, amikor **II.r.** vádlott bűnösségét a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntetétének a Btk. 10.§-a szerinti kísérletében állapította meg. A II.r. vádlott azzal a magatartásával, hogy a sértett arcát és gyomra környékét kis-közepes erővel ököllel ütötte, amely cselekménye alkalmas volt a támadott testtájék miatt arra, hogy nyolc napon túl gyógyuló sérüléseket okozzon, és azok elmaradása csupán a véletlenül múlt, megvalósította a testi épség elleni, kísérleti szakban maradt bűncselekmény törvényi tényállási elemeit.

A vádlottak terhére bejelentett ügyészi fellebbezés részben alapos, az enyhítésre irányuló fellebbezések nem megalapozottak.

Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményeket és nem tévedett, amikor szabadságvesztést és közügyektől eltiltás mellékbüntetést szabott ki a vádlottakkal szemben. A Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés d) pontja szerint minősülő emberölés büntette tíz évtől húsz évig vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel büntetendő. A Btk. 80. § (2) bekezdése a büntetéskiszabás elvei között azt rögzíti, hogy a határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke az irányadó, ami jelen ügyben 15 év. Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az I.r. vádlott vonatkozásában kiszabott szabadságvesztés tartamát a törvényi minimumhoz közelítve állapította meg. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint I.r. vádlottnál az elkövetett bűncselekmény rendkívüli brutalitására és a súlyosító körülmények túlsúlyára figyelemmel a büntetési tételkeret középértékét elérő szabadságvesztés büntetés szükséges a büntetési célok eléréséhez, ezért az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és az I.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést 15 (tizenöt) év fegyházbüntetésre súlyosította.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a II.r. vádlott vonatkozásában nem indokolt a kiszabott szabadságvesztés tartamának felemelése, ugyanakkor tévedett az elsőfokú tanács, amikor a többszörös visszaesőként, cselekményét végrehajtandó szabadságvesztésre ítéletet követően megvalósító II.r. vádlottal szemben kiszabott 2 évnél hosszabb tartamú szabadságvesztés végrehajtási fokozatát eggyel enyhébb, börtön fokozatban határozta meg, túlzott jelentőséget tulajdonítva az enyhítő körülményeknek. A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem merült fel olyan, a büntetés kiszabásánál irányadó körülmény, amely a Btk. 35. § (2) bekezdés alapján megalapozta volna az eggyel enyhébb végrehajtási fokozat alkalmazását. Az elsőfokú bíróság ítélete 21. oldal 7. bekezdésében annak ellenkezőjét indokolta meg, amikor a súlyosító körülmények túlsúlyára hivatkozott. A Btk. 10. § (2) bekezdése értelmében a kísérletre a befejezett bűncselekmény büntetési tételét kell alkalmazni. A másodfokú bíróság szerint a II.r. vádlott személyében rejlő magasabb társadalomra veszélyesség, a súlyosító körülmények nagyobb száma és nyomatéka, különösen a II.r. vádlott cselekménysort elindító szerepe indokolja, hogy a vele szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést fegyházban töltsen le, azonban nem indokolt kísérleti szakban maradt cselekménye miatt a középértéket lényegesen meghaladó szabadságvesztés kiszabása. Ezért az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és a II.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtási fokozatát fegyházra súlyosította, azonban annak tartamát helyesnek találta. A törvényszék törvényesen állapította meg, hogy a II.r. vádlott nem bocsátható feltételes szabadságra, mivel a terhére rótt bűncselekményt a végrehajtandó szabadságvesztésre ítélete után, a végrehajtás befejezése előtt követte el.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés az ítélet belső arányosságának megfelel, annak tartamához igazított közügyektől eltiltás mellékbüntetések együttesen megfelelően szolgálják a Btk. 79. §-ában írt büntetési célokat, azok enyhítésére a fellebbviteli bíróság nem látott törvényes lehetőséget.

Az elsőfokú bíróság az elhunyt, vélhetően vérrel szennyezett nadrágjának a kiadásáról rendelkezett. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a Be. 320. § (2) bekezdése alapján a sértett nadrágjának a megsemmisítéséről kellett rendelkezni, figyelemmel arra, hogy az értékkel nem bír. A Be. 453. § (1) bekezdésére figyelemmel kijavította az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítását az I. r. vádlott vonatkozásában, és pontosította a II. r. vádlott születési helyét.

A fellebbviteli bíróság a Be. 613. § (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottakat a másodfokú bírósági eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére. A Be. 574. § (3) bekezdésére figyelemmel a II.r. vádlottat kötelezte a nyilvános ülés elnapolása miatt a mulasztása folytán felmerült bűnügyi költség viselésére is.

A Fővárosi Törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság - helyes indokai alapján - helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 606. § (1) és (2) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2019. január 11.

. Török Zsolt
a tanács elnöke

Dr. Szabó Éva
előadó bíró

Dr. Mészáros László
bíró

A Fővárosi Törvényszék ítélete a rendelkező részben írt változtatással **I.r.** és **II.r.** vádlott vonatkozásában jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2019. január 11.

. Török Zsolt
a tanács elnöke